

Συννεφοπαραμύθια και άλλα...

Φίλοι μου, γειά σας!

“Αχ, τί νά σάς πώ! Είμαι ΣΥΝΝΕΦΟΞετρελλαμένο μέ τήν άνοιξιάτικη φύση! Λουλούδια, πρασινάδες, λιακάδες! Δέ χορταίνω νά κάνω βόλτες! Πετάω από δώ, πετάω από κε! Θαύμα σάς λέω! Καί πού νά σάς περιγράψω τήν έκδρομή μου στό Πάπαγκαλ, στό μοναδικό νησί του κόσμου πού έχει χιλιάδες χιλιάδων γαλαζοπρασινοκίτρινους παπαγάλους μέ κοκκινομπλέ μύτη καί πορτοκαλοκαφέ πόδια!

Τί;;;; Δέν ξέρετε τό Πάπαγκαλ;;;;;!!! Θέλετε νά πείτε ότι δέν έχετε πάει ποτέ;;;;;!!! Δηλαδή δέν έχετε άκούσει ούτε τή φοβερή ιστορία του Πάλου Έγώαλου του έγωιστή παπαγάλου;! Καλέ, αυτόν τόν ξέρεί όλος ο κόσμος.

Άκούστε, λοιπόν.

Στό Πάπαγκαλ ζούσε πρίν από χρόνια ένας μικρός παπαγάλος, πού τόν λέγανε Πάλο Έγώαλο. Τό σπιτάκι του ήταν τρυπωμένο πάνω στό μεγάλο δέντρο τής πλατείας Παπαγαλίζοντος, πρώτο κλαδί δεξιά. Στό ίδιο δέντρο κατοικούσαν άλλοι 1.000 παπαγάλοι. Ήταν όλοι τόσο άγαπημένοι μεταξύ τους! Άφου, νά φαντα-

στείτε, μάθαιναν όλοι ταυτόχρονα τίς ίδιες άκριβώς λέξεις. Καί φυσικά πάντα ο ένας βοηθούσε τόν άλλον. Οί πόρτες τους ήταν συνέχεια άνοιχτές γιά τούς φίλους.

Μόνο μία πορτούλα δέν άνοιγε συχνά. Έκει στό πρώτο κλαδί δεξιά... Ήταν ή πόρτα του Πάλου Έγώαλου. Τόν τελευταίο καιρό μάλιστα δέν άνοιξε ούτε τά παράθυρα. Οί παπαγάλοι τής γειτονιάς άνησύχησαν.

— Πάλε Έγώαλε! Πού είσαι; Σέ πεθυμήσαμε! Βγές νά σέ δούμε!

— Δέν μπορώ! Έχω σοβαρή δουλειά. Αφήστε με ήσυχο, τούς έκοβε άπότομα.

— Μά έπιτέλους! Μήπως είσαι άρρωστος; ρωτούσαν οί άπ' έξω.

— Όχι, είμαι μία χαρά! φώναζε ο Πάλος Έγώαλος.

— Έ, τότε γιατί δέν βγαίνεις έξω;

— Δέν προλαβαίνω! Καθρεφτίζομαι!!! άπάντησε σχεδόν τραγουδώντας.

— Τί;;;;;!! φώναξαν μ' ένα στόμα τά παπαγαλάκια.

— Μάλιστα, καθρεφτίζομαι! Πού νά ξέρετε έσεις από καθρέφτες, άσχημούλκα!

Τά παπαγαλάκια κοιτάχτηκαν μέ ύποψίες. Σκέφτονταν μέ τό παπαγαλένιο τους μυαλό «Μπά, τί ναι τουτου πάλι; Τί σημαίνει καθρέφτης; Καί γιατί μäs είπε άσχημους; Ά, σίγουρα κάτι κακό συμβαίνει! Πρέπει νά τόν βοηθήσουμε».

Πάλος Έγώαλος, ο έγωιστής παπαγάλος

Μιά καί δυό τήν άλλη μέρα χτυπούν τήν πόρτα του.

— Πάλε Έγώαλε, βγές νά δεις τί σου φέραμε!

— Ά, δέν μπορώ καθαρίζω τόν καθρέφτη μου!

Τότε ένα πολύ μικρούτσικο παπαγαλάκι δέν άντεξε καί ρώτησε μέ θυμό:

— Καί ποιός, δέ μου λές, σου έφερε αυτόν τόν παλιοκαθρέφτη;;;

— Η γάτα του Κρούου Δάσους! άπάντησε κοφτά από μέσα ο Πάλος.

— Ίιιιιι!!!!!! Μανούλα μου!!!! φώναξαν τρομαγμένοι όλοι οί παπαγάλοι.

Μέσα σέ λίγη ώρα τό νέο διαδόθηκε σ' όλο τό νησί: «Η τρομερή γάτα του Κρούου Δάσους έφερε ένα καθρέφτη στόν Πάλο Έγώαλο. Κι αυτός τώρα νομίζει ότι είναι ο πιό σπουδαίος παπαγάλος!»

Κάποια μέρα, έπιτέλους ο Πάλος Έγώαλος άνοιξε πόρτες καί παράθυρα καί βγήκε στό μπαλκονάκι του. Ένα σούσουρο άκούστηκε σ' όλα τά παπαγαλένια σπιτάκια κι όλοι βγήκαν νά

τόν δούν. Αυτός όμως ούτε πού καταδέχτηκε νά κοιτάξει κανέναν. Τέντωσε τό κορμί του, άνοιξε τά πολύχρωμα φτερά του, κοίταξε ψηλά κι είπε γεμάτος καμάρι:

— Άχ, είμαι ο πιό ωραίος καί σπουδαίος παπαγάλος!

— Έ, Πάλε Έγώαλε, θέλεις νά παίξουμε;

τόλμησαν νά ρωτήσουν τά παπαγαλάκια.

— Έγώ;! ό πίο ώραιος παπαγάλος; Μέ σάς;! εΐπε καί τά κοίταξε μέ περιφρόνηση.

Έκεινή τήν ώρα όμως συνέβη κάτι πολύ, πάρα πολύ, μά πάρα πάρα πολύ φοβερό. Μόλις ό Πάλος εΐπε «έγώ», φύτρωσε στό μπαλκονάκι του μιά σιδερένια βέργα. Τά πουλιά τρόμαξαν. Αλλά ό Πάλος Έγώάλος δέν έδωσε σημασία.

— Ά, εΐναι γιά νά κρεμάσω τόν καθρέφτη μου, εΐπε ύπερήφανα.

Έτσι από κείνη τή μέρα έβγαλε τόν καθρέφτη έξω καί μέρα νύχτα καθρεφτιζόταν. Οί φίλοι του ήταν πολύ στενοχωρημένοι. Κάτι έπρεπε νά κάνουν. Όμως τί;

— Πάλε Έγώάλε, έλα νά πετάξουμε μαζί ψηλά στόν ουράνό!

— Έγώ θά πετάξω πιό ψηλά από όλους! Δεΐτε πόσο όμορφα εΐναι τά φτερά μου! εΐπε ό έγωιστής παπαγάλος χωρίς νά κουνηθεΐ.

Άμέσως άλλη μιά σιδερένια βέργα φύτρωσε στό μπαλκονάκι του. Τά πουλιά τήν κοίταξαν μέ φρίκη, αλλά δέν τό έβαλαν κάτω.

— Πάλε Έγώάλε, θά έρθεις μαζί μας στό Σχολείο;

— Έγώ δέ χρειάζομαι σχολείο. Έγώ τά ξέρω όλα. Δεΐτε πόσο όμορφο εΐναι τό κεφάλι μου!

Αΐτή τή φορά φύτρωσαν δυό βέργες μαζί.

— Άχ, Πάλε Έγώάλε, σύνελθε επιτέλους, φώναξε ό πιό γέρος Παπαγάλος τής γειτονιάς. Έτσι πού πās θά μείνει όλομόναχος.

— Έγώ δέν έχω ανάγκη από παρέα. Έχω τόν καθρέφτη μου!

Άλλη μιά βέργα φύτρωσε μπροστά του.

Καί γιά νά μήν σās τά πολυλογώ, φίλοι μου, κάθε φορά πού ό Πάλος έλεγε μέ περηφάνεια «ΕΓΩ» φύτρωναν σιδερένιες βέργες. Έτσι σιγά-σιγά τό μικρό του σπιτάκι έγινε κλουβί. Τά παπαγαλάκια δέν μπορούσαν πιά νά τόν πλησιάσουν. Ό Πάλος Έγώάλος όμως δέν έβαζε μυαλό.

Όσπου μιά μέρα...

— Νιάααααααααα!!!!!! μιά άγρια γατίσια φωνή άκούστηκε πίσω του.

— Ίιιι!!!! τρόμαξε ό Πάλος. Ή γάτα του Κρύου Δάσους! Πώς βρέθηκες μέσα στό σπίτι μου;

— Βρήκα μιά μυστική τρύπα κι εΐπα νά σου κάνω επίσκεψη. Κι έχω μιά πείνα... Εΐπε γεμάτη πονηριά κι άπλωσε τά νύχια της.

— Έγώ δέν σε προσκάλεσα! Έγώ δέν θέλω κανένα στό σπίτι μου! Έγώ σε διατάζω νά φύγεις! φώναξε ό Πάλος Έγώάλος.

Όμως τί κρίμα! Μέ κάθε «ΕΓΩ» πλήθαιναν τά σίδερα γύρω του. Τά παπαγαλάκια πήραν είδηση τό κακό πού γινόταν κι έτρεξαν. Όμως ήταν αδύνατο νά τόν γλιτώσουν. Τά σίδερα του

«ΕΓΩ» ήταν τόσο σκληρά, πού μόλις χτυπούσαν πάνω τους, τσάκιζαν τά φτερά τους.

Έντωμεταξύ ό Πάλος Έγώάλος φτεροκοπούσε πάνω κάτω άπελπισμένος. Ή γάτα του Κρύου Δάσους όμως δέν άστειευόταν.

— Ήρθε ή ώρα σου, έγωιστή παπαγάλε! φώναζε άγρια. Πάντα όνειρευόμουν νά φάω χρωματιστό παπαγάλο!

— Βοήθεια! Βοήθεια! τσίριζε ό καυμένος.

Άπό τίς χαραμάδες του κλουβιού εΐδε τά πα-

παγαλάκια πού προσπαθούσαν νά τόν βοηθήσουν.

— Κουράγιο! του φώναζαν, βάλε όλη σου τή δύναμη!

— Δέν άντέχω! άπαντούσε ό Πάλος. Έχω μείνει μόνος κι άβοήθητος, εΐπε κλαίγοντας.

— Τώρα θά δεις ΕΓΩ θά σε φάω, φώναξε ή γάτα καί χύμηξε.

Τήν τελευταία στιγμή ό Πάλος Έγώάλος κοίταξε δακρυσμένος τούς παλιούς του φίλους καί φώναξε αΐθόρμητα:

— ΕΜΕΙΣ θά σε νικήσουμε, κακιά γάτα!

Ξαφνικά τότε, συνέβη κάτι έκπληκτικό, πού κανείς δέν τό περίμενε. Μόλις ό Πάλος εΐπε ΕΜΕΙΣ σωριάστηκαν μεμιάς τά σίδερα καί... χιλιάδες παπαγαλάκια όρμησαν πάνω στή γάτα του Κρύου Δάσους.

Όσο γιά τόν καθρέφτη, τόν έκαναν κομμάτια. Καί φυσικά ό Πάλος Έγώάλος πήρε ένα γερό μάθημα. Τό έκανε μάλιστα καί τραγούδι. Κι όποιος περνάει από τότε από τό Πάπαγκαλ τό άκούει. Τό άκουσα κι εγώ καί σās τό έφερα:

Τό «ΕΓΩ» εΐναι κλουβί

σιδερένια φυλακή!

ΝΑ λές πάντοτε «ΕΜΕΙΣ»

καί θά εΐσαι ό νικητής!

Έ, μή μου πείτε ότι δέν εΐχατε άκούσει ποτέ γιά τόν Πάλο Έγώάλο, τόν έγωιστή παπαγάλο!

Σας χαιρετώ μέ άγάπη
τό ΣΥΝΝΕΦΟ

Γιατί ειπών ΝΙΚΗΝ
Απρίλιος 2010